

MÜNKAŞAYI DEĞİL, SOHBETİ TERCİH EDELİM

Belgesellere meraklı olanlar sanırım kirpilerin dostluğunu herhalde görmüşlerdir. Soğuk havalarda üşüyen kirpiler birbirlerine yaklaşarak birbirlerinin sıcaklığından faydalanmak istiyorlar. Ama yaklaşınca da tikenleri birbirine batıyor ve birbirinden uzaklaşıyorlar. Üşüdükleri için tekrar yeniden yaklaşmayı deniyorlar, yeniden tikenler rahatsız ediyor. Ne yalnız olabiliyorlar, nede bir arada durabiliyorlar. Birçok denemenin ardından, en sonunda kendi varlıklarını olduğu gibi kabul edip, birbirine zarar vermeden, zarar görmeden en uygun yaklaşma mesafesini bularak bir arada durmayı başararak soğuktan kendilerini koruyarak hayatlarını idame etmeye çalışıyorlar.

Aynı cins hayvanların birbirleriyle anlaştıkları bir yana zaman zaman ayrı cins hayvanların bile dostça yaşadıklarını görüyoruz.

Rusya'daki Safari Park'ında bulunan ve koruma altında tutulan Amur isimli Sibiryalı kaplanının kafesine geçtiğimiz yıllarda hayvanat bahçesi görevlileri tarafından yemesi için canlı bir keçi konuluyor. Kaplan keçiye yaklaşımı bilinenden oldukça farklı oluyor. Keçiye saldırıp yiyeceği yerde onunla dost oluyor. Gün geçtikçe dostlukları pekişiyor, hatta birbiriyle karakucak güreşler yapıyorlar, çocuklar gibi birbiriyle oynuyorlar. Onların bu dostlukları görevlileri daha da şaşırtıyor.

Yine buna benzer hayvanlar âleminde bir çok dostluk örnekleri görüyoruz. Yeni doğan anasız kalmış köpek yavrularını üşümemeleri için kanatları altına alan tavuk, anasız kalmış kedi yavrularını emziren köpek, maymunla köpeğin dostlukları daha nice ibretlik görüntüler.

Belgesellerde hayvanlar âlemini seyreden kardeşlerim sanırım buna benzer ibretlik sahneleri sıkça görüyorlardır.

Konferanslarım dalayısıyla cezaevlerine gidiyorum. Orada karşılaştığım durumlara, belgesellerde şahit olduğum ibretlik görüntüler gözümün önüne geliyor ve çok etkileniyorum. Genç yaşta yan bakma, trafikte yol vermeme, sinyal yakma, dükkânın önüne park edilen bir araba yüzünden işlenen cinayetler, birbirini görmeden, sesini duymadan yapamayan, "gülüm, balım, canım" diyerek yapılan evlilikler sonucu incir çekirdeğini doldurmayacak hadiselerden sonra işlenen cinayetler, arkada anasız- babasız, sahipsiz kalıp genç yaşta suça itilen ve suç makinesi haline

getirilen gençler görüyorum. Öfke geçici bir delik hali derler ve o bir an delilik halinde işlenen cinayetler ve sonunda demir parmaklıklar ve betonarme duvarlar arkasında geçen en güzel yıllar. Yarım asırdır yıllarını işlediği suçtan dolayı yüzü kızaran, yalan söylemesini beceremeyen toplumun en temiz, en masum kesimi öğrenciler arasında geçiren bir eğitimci olarak ahir ömrümde buralarda gördüğüm gençlerin durumu beni çok üzmektedir. Sadece gençler mi? Yaz kış demeden evlatlarını ziyarete gelen annelerin babaların durumuna ne demeli? Cezaevi girişiyle cezaevlerinin bulunduğu yer bir hayli mesafeli. Yazın sıcaklığında veya kışın soğukunda yağmur altında iki bastonla yürüyerek evladını veya torununu görmeye gelen anne babaların, dedelerin, ninelerin durumu. Bazen duygudaşlık yaparak hem gençlerin, hem de evlat sahibi olan anne-babaların yerine kendimi koyuyorum. İçimden " Aman Allah'ım! Düşmanımı ve düşmanımın çocuğunu dahi buralara düşürme" diye dua ediyorum.

Akıl ve idrak sahibi olarak yaratılan insan neden mini minnacık kirpiler kadar birbirleriyle anlaşamıyor. Kirpilere göre daha akıllı, daha idrak sahibi olan insan anlaşma yolunu ve yöntemini denemeden birbirinin kolunu kanadını kırıp kalbini incitiyor, kanını döküyor. Üstelik bunları yaparken sonunu hiç düşünmüyor. Bunları niçin yaptığına yıllar sonra bir anlam veremeyerek kullandığı " Keşke " kelimeler betonarme duvarlarda yankılanarak tekrar kendi kulağında yankılanıyor. " KEŞKE" kelimesinin hiçbir getirisi yoktur. " Keşke" kelimesi insanı daha da dertli yapar. Mahkûm kardeşlerimin en çok kullandığı kelime "Keşke " kelimesidir. "Keşke dilime sahip olsaydım, keşke elime sahip olsaydım, keşke büyüklerim dinleseydim" Onların bu " Keşke" kelimeleri bana rahmetli Nasrettin Hocamızı hatırlatıyor. Rahmetli biliyorsunuz Akşehir medreselerinin baş müderrisi idi. Bir gün sınıfa girer öğrencilere sorar: " Adam olmanın şartı nedir?" öğrenciler muhtelif cevaplar verir. Tatmin edici bir cevap alamayınca öğrencinin birini tahtanın önüne çıkarır kulaklarını yırtarcasına " Adam olmanın şartı kulaklardır. 1- Büyükleri dinleyeceksiniz 2- Ağızınızdan çıkanı kulağınız duyacak" Gelin de hocaya rahmet okumayalım. Gittiğim bir cezaevinde oldukça temiz masum yüzünden hiç de suç işleyecek bir hali olmayan bir delikanlıya rastladım. " Delikanlı sen neden buradasın?" Delikanlı " Hocam ben sarı ışıkta durdum. Arkadan gelen bir araba bana vurdu. Arabadan indim, körmüsün bak sarı ışıkta durdum, dedim. O da bana sen kör müsün sarı ışıkta durulur mu? Dedi. Bunun üzerine münakaşa büyüdü, küfür de edince belimde ruhsatlı tabanca vardı. Sonu malum, Oysaki arabanın hem kaskosu, hem de trafik sigortası vardı. Kaldı ki hasar da bin lirayı tutmazdı. Şimdi çok pişmanım keşke o küfürü duymamak için kulaklarım sağır olsaydı duymasaydım."

Gel de şimdi büyükleri dinleme. Yüce Peygamberimiz : " **Birisiyle münakaşa ediyorsan ayakta isen otur, oturuyorsan, yaslan,**

yaslanıyorsan yat” buyuruyor. Bu ne demektir? Yolun orta yerinde çamura yat demek değildir. Olayın sıcaklığından uzakla demektir. Ağız münakaşasının sonu olaya el karışırsa elin ne tutacağı belli olmaz. Onun için ben bugüne kadar trafikte hiç kızmadım, hiç münakaşa etmedim. Yüzde yüz halkı olsam da elimi göğsüme koyarak işaret veriyorum karşıdan da üstelik bir tebessüm alıyorum.

Gazali de der ki “ **İnsanlarla münakaşa etmeyin. Münakaşaya el de karışırsa elin ne tutacağı belli olmaz. Münakaşanın sonucu kavga ve düşmanlıktır. Sohbet edin. Sohbetin sonucu ise dostluktur.**” der. Gelin peygamberimize kulak verelim “ **En büyük pehlivan öfkesini yenen adamdır**” buyuruyor. Öfkemizi yenerek pehlivanlığımızı ilan edelim. Dostluklarımızı kirpiler gibi anlaşılarak başaralım.www.kadirkeskin.net

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin Saruhanlı Anadolu Kız Meslek Lisesi öğrencileriyle beraberdi.